

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie galic. Kasy oszczędności i podwyższenia gwarancji kraju za jej wkładki.

Wysoki Sejmie!

Na posiedzeniu z dnia 5. lipca 1901 powziął Wysoki Sejm następujące uchwały:

1. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z 21. maja 1901 l. 31.439 o gal. Kasie oszczędności a zarazem przedłożone niem regulaminy i instrukcje, a mianowicie:

1. Instrukcję dla syndyka,
2. " " oddziału kasowego,
3. " " biura kontroli wkładek,
4. " " kasy wkładek,
5. " " buhalteryi,
6. " kancelaryjną dla oddziału hipotecznego,
7. Pragmatykę służbową urzędników i sług,
8. Regulamin dla Wydziału kasy,
9. Instrukcję dla Komitetu rewizyjnego,
10. Regulamin dla Dyrekcyi,
11. Instrukcję co do pożyczek hipotecznych,
12. " o udzielaniu pożyczek gminom i powiatom,
13. " o udzielaniu kredytów budowlanych.
14. Regulamin zestosunkowania poszczególnych, statntem dozwolonych lokacji,

z tem wszakże zastrzeżeniem, że uwagi Komisji, odnoszące się do regulaminów pod 8—14 przy ich interpretowaniu zastosowane będą.

2. Sejm udziela Zarządowi gal. Kasy oszczędności we Lwowie absolutorium z rachunków Kasy za rok 1900.

3. Sejm wzywa Wydział krajowy, aby wziął pod rozwagę następstwa łączące się z osiągnięciem przez gal. Kasę oszczędności stanu kapitałów wkładkowych w sumie 70,000.000 koron i w porozumieniu z Zarządem Kasy przedstawił swoje wnioski najbliższemu Sejmowi.

Uchwały powyższe zakomunikował Wydział krajowy reskryptem z 20. sierpnia 1901 LW. 47.754. Dyrekcyi galic. Kasy oszczędności i Prezesowi jej Wydziału przy dołączeniu odnośnego sprawozdania Komisji bankowej z d. 3. lipca 1901 l. s. 1.964/901.

Zarazem wezwał Wydział krajowy Dyrekcję, ażeby biorąc pod uwagę sprawozdanie Komisji bankowej, przedstawiła Wydziałowi krajowemu szczegółowo następstwa dla Kasy, jakie powstałyby z chwilą dojścia wkładek do 70 milionów koron jako maksymalnej sumy przez kraj poręczonej i w sprawie tej przedstawiła odpowiednie wnioski.

Członków Dyrekcyi zaś i ich zastępców zawiadomił Wydział krajowy o udzieleniu przez Wysoki Sejm Zarządowi Kasy absolutorium z rachunków Kasy za rok 1900.

W wykonaniu wezwania tutejszego, przedłożyła Dyrekcyja uchwaloną przez Wydział Kasy dnia 11. listopada 1901 a niżej podaną prośbę o wyjednanie u Wysokiego Sejmu podwyższenia gwarancyi kraju za wkładki do sumy 100 milionów koron.

W rzeczonej prośbie Dyrekcyja, opierając się na bilansie surowym Kasy z 31. października 1901, w którym to dniu stan wkładek wynosił 67,008.190 koron (stan wkładek w półroczu drugim zawsze jest mniejszy, aniżeli w pierwszym półroczu), stwierdza, że gdy wkładki te wzrosną z końcem drugiego półroczia 1901 już przez samo dopisanie odsetek o kwotę około 1,300.000 K, z końcem zaś pierwszego półroczia 1902 przez niemniejsze dopisanie odsetek za to półrocze i przez zwykłą przewyżkę wkładek stale w pierwszych półroczach się objawiającą, przeto niewątpliwie już w połowie roku 1902 osiągniętą zostanie maksymalna przez kraj poręczona suma kapitału wkładkowego w kwocie 70 milionów koron.

„Wobec tego stanu rzeczy — opiewa dalej prośba — jest naszym obowiązkiem przedstawić Wysokiemu Wydziałowi krajowemu tak konsekwencye płynące z faktu wyczerpania gwarancyi krajowej jak i wnioski co do takiego unormowania sprawy na przyszłość, żeby stąd płynęła niewątpliwa korzyść — tak dla naszego Zakładu jak i dla interesów kraju, zaangażowanego udzieloną gwarancyą. Osmielamy się przytem zaznaczyć z góry, że tą obopólną korzyść upatrujemy wyłącznie i jedynie w podwyższeniu gwarancyi krajowej, albowiem wszystkie inne środki byłby albo niepraktyczne albo wprost szkodliwe.

W szczególności niepodobna wejść na drogę nieprzyjmowania dalszych wkładek poza gwarantowaną sumę raz dlatego, że podobne zarządzenie odstręczyłoby od Zakładu nietylko nową klientelę ale także klientelę już istniejącą, która będąc zmuszoną lokować swoje nowe oszczędności w innej instytucyi, wycofywałaby niezawodnie swoje dotychczasowe wkładki z galic. Kasy oszczędności a powtóre, że im jest wyższy kapitał wkładkowy, tem większą jest szansa znacznie wyższych zysków, potrzebnych do zrestytuowania tak tej części kapitału wkładkowego, która jest uwięziona w przedsiębiorstwach naftowych, może ponad ich realną wartość, jak i funduszu rezerwowego. Tak samo byłoby niepraktyczne i szkodliwe stworzenie nowego typu wkładek niegwarantowanych, poruszonego w Komisji bankowej Wysokiego Sejmu. Niepraktyczne — albowiem w konsekwencyi musiałoby się rozdzielić poszczególne aktywa lokacyjne (pożyczki, weksle, efekta i t. d.) pomiędzy oba rodzaje wkładek, aby dla każdego z nich na wypadek likwidacyi utworzyć odrębną masę pokrycia a takiego rozdziału z powodów czysto technicznych uskutecznić się nie da. Szkodliwe — albowiem w gruncie rzeczy równałoby się jeśli nie uniemożliwieniu, to co najmniej utrudnieniu przyjmowania nowych wkładek, gdyż trudno przypuścić, aby publiczność garnęła się licznie z wkładkami, skoro pozostawałaby pod łatwem do wytłumaczenia wrażeniem, że bezpieczeństwo niegwarantowanych wkładek jest zakwestyonowane.

Na równi z tantymi środkami stałoby wreszcie sztuczne powstrzymanie przyływu nowych wkładek przez zniżenie stopy procentowej, czy to tylko od nowych wkładek, czy też także od dawnych przekraczających pewne maximum. Podobne zarządzenie nie usunęłoby w zupełności z porządku dziennego kwestyi podwyższenia gwarancyi, gdyż nie jest wcale wykluczonem, że mimo zniżenia stopy procentowej i idącego w ślad za tem zwiększonego wycofywania wkładek, przez samą tylko kapitalizacyę odsetek, kapitał wkładkowy przekroczyłby pręcej lub później gwarantowaną sumę 70 milionów. Z drugiej zaś strony zniżenie stopy procentowej w obecnej chwili, gdy ona ma raczej tendencyę wyżkową a bardzo dobre 4% papiery lokacyjne przynoszą wobec niskiego kursu do $4\frac{1}{2}\%$, zaś $4\frac{1}{2}\%$ -we notują niżej pari, równałoby się wypowiedzeniu znacznej części wkładek. Temu nie mogłaby jednak podoleć gal. Kasa oszczędności, która według zamknięcia rachunkowego za rok 1900 (str. XIII.) ma unieruchomionych $16\cdot82\%$ kapitału wkładkowego w obiektach naftowych, w wekslach w procesie i w nabytych dobrach i realnościach.

Gdy tedy wszystkie przedstawione wyżej środki, sprowadzając albo do rażną redukyę kapitału wkładkowego albo uniemożliwienie jego przyrostu, byłyby dla galicyjskiej Kasy oszczędności wprost szkodliwe, przeto jako jedyne wyjście przyjąć należy podwyższenie gwarancyi krajowej, albowiem tylko ono może zapewnić i przyspieszyć sanacyę Zakładu.

Już z zamknięcia rachunkowego za rok 1900 wynika, że dochody brutto		K 2,959.148 h 63
Zakładu		
po wyeliminowaniu wprowadzonego do rachunku strat i zysków		
częściowego dochodu z kopalni	K 83.026 h 38	
dochodu z dóbr i realności	" 6.371 " 69	
oraz pobranych odsetek od weksli w procesie	" 18.316 " 36	" 107.714 " 43

	wynosiły	K 2,851.434 h 20
i były dochodem od aktywów wykazanych w bilansie za r. 1900		
w sumie		" 67,274.799 " 33
mniej dobra i realności	K 660.257 h 30	
weksle w procesie	" 1,726.050 " 11	
interesa w likwidacji	" 8,907.396 " 05	" 11,293.703 " 46
a więc od sumy		K 55,981.095 h 87

czyli, że kapitał wkładkowy, będący w roku 1900 w fruktyfikacyjnym obrocie przyniósł prawie 5·2% dochodu brutto.

Przyjmując jednak minimalny, przeciętny dochód brutto 5% i tracąc z niego 4% na prowizję od wkładek a $\frac{1}{2}\%$ na koszt administracji, które w ostatnich latach nie były nigdy wyższe i których stosunek procentowy do kapitału wkładkowego spada w miarę wzrostu tego ostatniego, można śmiało liczyć na $\frac{1}{2}\%$ dochód netto od kapitału wkładkowego.

Jasnym jest tedy, że o ile idzie o osiągnięcie czystych zysków, potrzebnych do zrestytuowania tak tej części kapitału wkładkowego, która w realnej wartości obiektów naftowych nie znajdzie może pokrycia, jak i całkowicie straconego funduszu rezerwowego, stać się to może tylko wówczas, gdy kapitał wkładkowy będzie wzrastał. Co więcej, efekt ten nastąpi tem pewniej i skuteczniej, im kapitał wkładkowy będzie wyższym, gdyż z powyższego rachunku wynika, iż wzrost procentowy czystych zysków jest wyższym od procentowego przyrostu kapitału. To znaczy, że leży w interesie zabezpieczenia i przyspieszenia tak rozumianej sanacji, aby przyrost wkładek oszczędności był ile możności ułatwianym. Do tego jest zaś potrzebne nieodzownie podwyższenie gwarancji krajowej, bez której ów przyrost nie da się pomyśleć. Jeżeli zaś idzie o obliczenie prawdopodobnego przyrostu kapitału wkładkowego w najbliższej przyszłości, to powołując się na statystyczne zestawienie ruchu wkładek, zamieszczone na końcu zamknięcia rachunkowego za rok 1900 podnosimy, iż w dziesięcioleciu 1889 do końca roku 1898 a więc w czasach zupełnie normalnych, wyniósł przeciętny roczny przyrost:

w gotówce	K 936.450 h 14
w dopisanych procentach	" 1,946.174 " 30
razem tedy	K 2,882.624 h 44

Okazuje się stąd, że spodziewany przyrost kapitału wkładkowego wyniesie w następnym dziesięcioleciu co najmniej 29 milionów koron, że zatem podwyższenie gwarancji krajowej o 30 milionów koron czyli do 100 milionów koron okazuje się koniecznym na najbliższą przyszłość.

Wypada teraz rozpatrzyć pytanie, czy i jaką materyalną odpowiedzialność wzięłby kraj na siebie, rozszerzając już udzieloną gwarancję na dalszych 30 milionów koron, a wreszcie, czy zachodzi obawa, iżby kiedykolwiek mogło przyjść do realizacji tej gwarancji.

Bilans z roku 1900 zamknięty został stratą w sumie koron 2,088.601 h 63, która znalazła jeszcze całkowite pokrycie w wówczas pozostałej reszcie funduszu rezerwowego w sumie 2,285.420 K 94 h.

Dalsze straty są jeszcze możliwe na pozycjach XIII., XIV., XV. aktywów t. j. na dobrach i realnościach nabytych, wekslach w procesie i na interesach w likwidacji to jest na przedsiębiorstwach naftowych.

Straty na dobrach i realnościach będą albo żadne albo minimalne wobec tego, że najglówniejszy obiekt to jest Bratkowice zrealizowało się w bieżącym roku jedynie z drobną stratą na procentach, które zresztą nie były dopisywane do bilansu. Na pokrycie możliwych strat na wekslach w procesie wstawioną została

w bilansie za rok 1900 rezerwa w sumie 552.000 K, która wprowadzie na pokrycie wszystkich prawdopodobnych strat na wekslach nie wystarczy ale nie w takiej kwocie, iżby stąd znaczna różnica wypaść mogła.

Liczyć się przeto należy jedynie z możliwą stratą na interesach w likwidacji, której jednak tak długo nie będzie można ustalić, dopóki obiektu naftowe nie zostaną przez sprzedaż całkowicie zlikwidowane.

Mamy jednak niemal zupełną pewność, że i tu ewentualna strata własnymi siłami Zakładu zostanie pokryta, albowiem w zamknięciu rachunkowym za rok 1900 na str. XI wykazaliśmy czystą nadwyżkę dochodów po nad wydatki w sumie koron 10.047.56, mimo, że w rachunek strat i zysków wprowadziliśmy z czystych zysków kopalni schodnickiej tylko częściową kwotę koron 83.026.38, jako procent od skupionej przez nas pretensyi hipotecznej Banku dla górnictwa i przemysłu w Düsseldorf do firmy W. Wolski i K. Odrzywolski i mimo, że na rachunek procentów od weksli w procesie w S. 1,824.679 K 43 h, w przeważnej części dobrze zabezpieczonych i ściągalnych, pobraliśmy w roku 1900 tylko 18.316 K 36 h. — Rezultat gospodarki był przeto ten, że lubo od aktywów likwidacyjnych t. j. weksli w procesie, dóbr i realności oraz interesów w likwidacji w łącznej bilansowej wartości 13,394.983 K 95 h mieliśmy tylko 0.8% dochodu, to jednak pokryliśmy prowizyę od wszystkich wkładek oszczędności i kosztu administracji.

Sprzedaż obiektów Schodnickich oczywiście tylko przysporzy zysk Kasy w bardzo znacznej mierze i ułatwi jej zebranie statutem oznaczonego funduszu rezerwowego.

Nie ma tedy naszym zdaniem żadnej obawy, aby kiedykolwiek mogło przyjść do zrealizowania gwarancyi krajowej a obawa ta będzie tem mniejszą, im wyższym będzie nasz kapitał wkładkowy, gdyż w miarę jego wzrostu, wzrastać będą czyste zyski Zakładu.

Dzięki udzielonej gwarancyi przez Wysoki Sejm krajowy a może w pewnej części także usilnej pracy nowego zarządu, wróciło całkowicie zaufanie publiczności do naszego Zakładu. Objawia się ono ciągłym wzrostem wkładek, znaczniejszym od wzrostu w latach poprzednich. — Szłoby zatem jedynie o to, aby podwyższeniem gwarancyi stworzyć rzeczowe warunki dla ustalenia i przyspieszenia sanacji Zakładu. Podwyższenie to byłoby nietylko konsekwencyą uchwały Wysokiego Sejmu z 27. lutego 1899 ale także środkiem zapobiegawczym przeciw ewentualnej realizacji tej poręki, jaka już udzieloną została. Mamy przeto niepłonną nadzieję, że Wysoki Sejm przyzna słuszność naszym wywodom i prośbie naszej nie odmówi w interesie instytucji, której całkowita sanacja bez żadnej obcej pomocy będzie niezawodnie poważnym i dodatnim dorobkiem, w interesie już udzielonej poręki kraju, która tylko przez dalsze podwyższenie może się stać rychło bezprzedmiotową, a wreszcie w interesie ekonomicznym ogólnie krajowym, gdyż galicyjska Kasa oszczędności po przeprowadzeniu sanacji może i powinna oddać rzetelne usługi krajowi przez świadome celu lokacje swoich funduszków i przez obracanie czystych zysków na cele ogólnie pożyteczne kraju.

W tej nadziei upraszamy zgodnie z uchwałą Wydziału Galicyjskiej Kasy oszczędności z dnia 11. listopada 1901:

Wysoki Wydział krajowy raczy wyjednać u Wysokiego Sejmu podwyższenie poręki, przyjętej uchwałą z dnia 27. lutego 1899 za wkładki Galicyjskiej Kasy oszczędności i ich oprocentowanie do sumy 100 milionów koron.“

Wydział krajowy ze swej strony poczuwa się do obowiązku stwierdzić, że galic. Kasa oszczędności mimo nieuregulowanych dotąd swoich interesów, rozwija się zupełnie normalnie a to dzięki zarówno poręce kraju, jak i nowej organizacji jej zarządu.

Dowodem tego stan wkładek, które z powodu runu z grudnia roku 1898 i początku roku 1899, wynosiły w dniu 15. marca 1899 56,695.730 K z końcem roku 1899 wzrosły do 62,892.677 K, z końcem zaś roku 1900 podniosły się już do kwoty 67,089 936 K.

Dalszym niemniej znamienym faktem normalnego rozwoju Kasy jest okoliczność, że podczas gdy Kasa ta wykazała z końcem roku 1899 stratę w funduszu obrotowym w kwocie 106.187 K, z końcem roku 1900 wykazała ona już zysk w funduszu obrotowym w kw. 10.047 K, mimo, że kapitał w sumie przeszedł 13 milionów, uwięziony przeważnie w interesach w likwidacji, przyniósł w odsetkach ła-
ledwie 107.700 K.

Normalny ten rozwój, osiągnięty w niemalym stopniu także niezwykłą pracą i zapobiegliwością ze strony Dyrekcyi Kasy i jej Wydziału w kierunku rozwikłania trudnych interesów, z którymi inne Kasy oszczędności żadnej nie mają styczności, gdyż jej w ogóle mieć nie powinny, zostałyby niewątpliwie zwichnięty, gdyby Kasa nie mogła przyjmować dalszych wkładek.

Przy tym stanie rzeczy mogłoby nadto zakwestyonowane być także korzystniejsze załatwienie tak poważnej sprawy, jaką jest interes Schodnicki, Kasa bowiem mogłaby znaleźć się w przymusowym położeniu przystąpienia do jak najrychlejszej sprzedaży, nie możnaby zaś i myśleć o rychłym uwolnieniu kraju od dotychczasowej poręki, wprost bowiem byłoby niemożliwym, biorąc za podstawę zysk z obrotu w r. 1900 w kwocie 10.000 K, nawet w przybliżeniu oznaczyć czas, kiedy straty jeszcze przewidywane zostałyby zrefundowane i kiedy fundusz rezerwowy mógłby dojść do wysokości 10% wkładek (Art. III. uchwały A z 27. lutego 1899).

O tworzeniu nowego działu wkładek przez kraj nieporęczonych, zdaniem Wydziału krajowego, nawet mowy być nie powinno a to nie tylko z powodów podanych w prośbie Dyrekcyi ale także z tego powodu, że utworzenie takiego działu wkładek, uprawniałoby towarzystwo Kasy do ustanowienia zupełnie odrębnego i od Reprezentacyi kraju w niczem niezależnego drugiego Zarządu w jednej i tej samej Kasie.

Komisya bankowa w sprawozdaniu swem o Kasie oszczędności za r. 1900 (aleg. sten. spr. Nr. 152 z r. 1900/901) przewidując dojscie wkładek do sumy 70 milionów już w czasie najbliższym, wyraziła Wysokiemu Sejmowi następujące zapatrywanie swoje w tej sprawie:

„IV. Już na czele sprawozdania tego zaznaczyła Komisya, że przyrost wkładek w gal. Kasie oszczędności wynosił w roku 1900 kwotę koron 4,197.258.91, z czego kwota kor. 2,464.105.91 przypada na skapitalizowane procenta, zaś kor. 1,733.153 na nowe wkładki.

Wysokość zeszlorocznych skapitalizowanych procentów wskazuje z logiczną koniecznością, że wobec stanu wkładek w sumie K 67,089.936.59, jakim Kasa zamknęła rok 1900, możliwe w tym roku, najpóźniej zaś w pierwszych miesiącach roku 1902 dopełniona zostanie suma wkładek w gal. Kasie oszczędności do sumy koron 70,000.000, t. j. owej najwyższej kwoty, poza którą Kasie, dopóki trwa gwarancya kraju, dalszych wkładek przyjmować nie wolno.

„Ewentualność ta, sama przez się pocieszająca, bo świadcząca o żywotności Kasy, stawia wszakże wszystkie ku temu powołane czynniki wobec szeregu pytań, wymagających rychłego rozwiązania, mianowicie czy jest zadaniem Kasy sztucznymi środkami odierać od siebie napływ kapitałów, czy jest możliwym, względnie czy doradzanem być może, aby jedna i ta sama instytucya, obok wkładek mających gwarancyę kraju, przyjmowała także wkładki przez kraj nieporęczone, wreszcie czy na wypadek rozszerzenia gwarancyi kraju na dalszą kwotę, gwarancya ta bez dalszych zastrzeżeń i zmian może być daną.

„Zastanawiając się nad temi kwestyami, Komisya bankowa zgodną była w zapatrywaniu, że zalecanie środków w celu odparcia napływu dalszych kapitałów byłoby przeciwne powołaniu Kasy, niemniej, że dwoistość wkładek żadną miarą zalecaną być nie może.

„We względzie innych zarządzeń była Komisya zapatrywania, że bez uprzedniego porozumienia się z Zarządem Kasy Wysoki Sejm w kierunku rozszerzenia gwarancyi uchwały powziąć nie może. Komisya ufając, że Dyrekcyja Kasy nie omieszka w stosownej chwili wystąpić wobec Wydziału krajowego z wnioskami inicjatywnymi, przedstawia Wysokiemu Sejmowi wniosek o polecenie Wydziałowi krajowemu, aby wobec pomyślnego rozwoju Kasy wziął pod rozwagę następstwa łączące się z osiągnięciem stanu kapitałów wkładkowych w sumie 70,000.000 koron i w porozumieniu z Zarządem Kasy przedstawił najbliższemu Sejmowi swoje wnioski.“

Z tych wszystkich podanych wyżej powodów, przedstawia Wydział krajowy Wysokiemu Sejmowi wniosek na rozszerzenie poręki kraju i na dalsze wkładki, jakiego wpłynęły ponad 70 milionów koron, sądzi jednak, że wobec wprowadzonych już przez Wysoki Sejm uchwałą z 27. lutego 1899 zmian statutu Kasy zapewniających Wysokiemu Sejmowi stanowczy wpływ na wszelkie choćby nieco ważniejsze sprawy rzeczonyj Kasy, na organizacyę jej zarządu i kontroli, która rzeczywiście

jest wykonywaną, zbyt cieżnym byłoby — obecnie proponowane rozszerzenie gwarancyi kraju czynić zawisłem od dalszych jeszcze zastrzeżeń lub zmian statutu Kasy.

Natomiast sądzi Wydział krajowy, że na razie byłoby dostatecznym, przyznać rzeczzone rozszerzenie poręki kraju tylko dla dalszych 10 milionów koron, przyszłość bowiem okaże, czyli i o ile wskazaniem będzie interesem kraju i Kasy podwyższenie i tej nowej poręki. —

Wybranych przez Wysoki Sejm dnia 21. czerwca 1901 do końca bieżącego triennium dwóch członków Wydziału Kasy, Dra Stanisława Głabińskiego, profesora tutejszej wszechnicy i Dra Zygmunta Skowrońskiego adwokata krajowego, zawiadomił Wydział krajowy o wyborze pismem z 26. czerwca 1901 l. 42.602.

Gdy zaś z dniem 28. marca 1902 w myśl §. 49. statutu Kasy, kończy się trzechlecie wszystkich przez Wysoki Sejm wybranych ośmiu członków Wydziału tej Kasy, przeto w sprawie tej przedłoży Wydział krajowy Wysokiemu Sejmowi osobne sprawozdanie. —

Na kilkakrotne zapytania Wydziału krajowego, czyli i jaką powziął c. k. Rząd decyzję na uchwalone przez Wysoki Sejm dnia 4. maja 1900 rezolucyje w przedmiocie ustanowienia przy c. k. Namiestnictwie fachowo uzdolnionych organów dla wykonywania kontroli i nadzoru nad Kasami oszczędności, oraz w sprawie zmiany regulatywu dla Kas rzeczonych, wydanego dekretem kancelaryi Nadwornej z 2. września 1844., odpowiedziało c. k. Namiestnictwo, że dotychczas nie nadeszła żadna decyzja c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych. —

Reskryptem z 7. czerwca 1901 LW. 29.040 zatwierdził Wydział krajowy ostatni z rządu nowy statut emerytalny dla urzędników i służ Kasy, oraz jej stałych dyrektorów. Statutu tego jednak nie zatwierdziło jeszcze c. k. Namiestnictwo i dlatego nie może być przedłożony Wysokiemu Sejmowi do wiadomości. —

Bilans Kasy za rok 1901 zostanie Wysokiemu Sejmowi osobno przedłożony.

Na podstawie niniejszego sprawozdania Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Sejm przyjmuje do wiadomości sprawozdanie Wydziału krajowego z dnia 3. grudnia 1901 LW. 77.677. o galic. Kasie oszczędności we Lwowie.
2. Sejm zmieniając Art. IV. uchwały swej z 27. lutego 1899 (dz. u. kr. Nr. 35), postanawia:

Jak długo trwa gwarancya kraju w Art. I. powyższej uchwały określona, nie może stan kapitałów wkładkowych w gal. Kasie oszczędności we Lwowie ułokowanych przewyższać sumy 80,000.000 koron.

Suma ta może być zmienioną tylko na podstawie uchwały Sejmu krajowego.

Z Rady Wydziału Kraj. Król. Galicyi i Lodomeryi wraz z W. Ks. Krakowskiem.

Marszałek krajowy
A. Potocki, w. r.

Sprawozdawca
Dr. Józef Wereszczyński, w. r.
Członek Wydziału krajowego.